

imidlertid siger, at Telegrammet kunde ikke nytte, for han kunde gaa til en anden Bank og trække saa meget, han vilde, maa jeg dog give en lille Forklaring. Det høje Ting ved nok, at naar man f. Eks. som Konsul eller i øvrigt i hvilken som helst Egenskab i Udlandet har Penge til gode hos Ministeriet, kan man gaa op i en Bank, transportere Fordringen o. s. v., og Ministeriet har da i Hænde alle de Indsigelser, det kan have mod selve Fordringen. Men hvis Konsulerne kunne trække Veksler paa Udenrigsministeriet, vil det sige, at man ubetinget giver Pengekassen i Vold paa ret underordnede Embedsmænd. Derfor er der ingen Stat i Verden, der tillader sine Konsuler dette. Det kan slet ikke gaa. Vi have 6—700 Konsuler. Jeg husker ikke Tallet saa nøje, men det er strengt forbudt nogen af dem at trække Veksler paa Udenrigsministeriet, og Forbudet er en absolut Nødvendighed. Det er blevet omtalt, at en Konsul er gaaet fallit. Det vilde have været nemt nok for ham at klare sig ved at trække Veksler paa Udenrigsministeriet paa 2—3—400,000 Kr. eller mere. Det er en Umulighed at tillade slikt. Hvis der blev givet en almindelig Bemyndigelse i saa Henseende, blev Staten nødt til at betale, og det kan paa ingen Maade gaa. Det er derfor, det blev nødvendigt straks telegrafisk at meddele Banken, at Vicekonsulen kunde ikke trække. Havde vi ikke gjort det, havde vi risikeret, at de havde sagt: Ja, der kunne vi se, han har Bemyndigelse, og at han saa havde trukket igen, og saa kunde vi ikke vide, hvad der var sket.

Denne Regel i Instruktionen er egentlig en Hovedhjørnesten, thi det en Regel, som gaar ud paa at sikre Staten og Statskassen, som ellers var prisgivet for uendelige Summer. Og naar man taler om, at det skulde være underligt, at Ministeriet ikke gav sig af med Veksler og saadant noget, vil jeg dertil sige: Nej, det gør intet Ministerium i Verden overfor en underordnet Embedsmand, han kan ikke trække Veksler, og det kan heller ikke en Embedsmand her i Landet. Der staar udtrykkeligt, at det kan kun ske, efter at de have indhentet Ministeriets Bemyndigelse. Jeg har spurgt, om denne Bemyndigelse nogen Sinde har været given, og man har svaret, at man turde ikke benægte det, men det har i alt Fald været meget længe siden. Endvidere har man svaret, at der er spurgt et Par Gange, men at man altid har sagt Nej. Det høje Ting maa kunne forstaa, at man maa holde Regelen ren. Saa længe

man holder Regelen ren, kan man sige til enhver Bank, der diskonterer en Veksel paa Udenrigsministeriet: Der har De gjort noget, som De ikke er berettiget til. Banken skal forsikre sig om, at Konsulen er befuldmægtiget, og i Instruksen staar, at han ikke har Bemyndigelse uden specielt Samtykke, det har han ikke faaet, følgelig er Deres Veksel ugyldig. Det er saa langt fra, at det er Bureauidiotisme, at det er en fuldstændig nødvendig Regel, og hvis vi ikke havde den, maatte vi straks indføre den og indskærpe den paa det allernøjeste.

Det ærede Medlem skyder hele Skylden for sin økonomiske Misere paa Ministeriet, men det kan han aldeles ikke gøre. Det var jo en frivillig Sag, om han vilde overtage Konsulatet eller ej, der var ingen, der nødte ham dertil. Saa vidt jeg har bragt i Erfaring — men det er kun temmelig løst —, var man langt fra glad ved at faa ham. Nej, denne økonomiske Misere, som Ministeriet i øvrigt og navnlig jeg har søgt at lempe paa, saa meget det var os muligt, skyldes ham selv, og det, han skulde have gjort, da han saa, han ikke kunde leve af dette Vicekonsulat, var, at han skulde have opgivet sit Embede. I Stedet derfor leverer han her en Skildring af, hvad det var for et Liv, han førte. Og jeg maa sige, at det, at man med 9,000 Kr. i aarlig Indtægt ikke har Raad til at køre i Sporvogn, saaledes som han har skildret, og ikke har Raad til at omgaa nogen derovre, er vist lidt overdrevent. Det kan kun bero derpaa, at største Delen af hans Indtægter var udenfor hans Rækkeevne, dem kunde han ikke bruge selv, og det kan Staten dog ikke gøre for.

Og naar han nu skriver, at han forstaar ikke, hvorfor Ministeriet har ladet det komme dertil, spørger jeg: Er det passende Tone at rejse en direkte Beskyldning mod Ministeriet for at have villet ødelægge ham? Det var saa langt fra Tilfældet, at man tvertimod vilde begunstige ham i alle Henseender, i alt Fald vilde jeg hjælpe ham, saa meget jeg kunde. Denne direkte Beskyldning anser han ikke for upassende, men det lægger jeg ikke Vægt paa i denne Sammenhæng, det ærede Medlems Optræden som Konsul har efter min Mening ikke været taktfuld, han har ikke haft Sans for det passende. Idet han kræver omgaaende Svar paa Forlangendet om disse 4,000 Kr., er han ikke fri for at true os. Han truer nemlig med, at kan han ikke faa det, vil hans Levemaade synke ned under det passende.